

Datum van
inontvangstneming

:

23/05/2014

Zaak C-188/14

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

15 april 2014

Verwijzende rechter:

Juzgado de Primera Instancia nº 58 de Madrid (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 april 2014

Verzoekende partij:

Juan Pedro Ludeña Hormigos

Verwerende partij:

Banco Santander, S.A.

(OMISSIS)

JUZGADO DE PRIMERA INSTANCIA

Nº 58 DE MADRID (rechtbank van eerste aanleg nr. 58 te Madrid)

(OMISSIS)

VERZOEKER: JUAN PEDRO LUDEÑA HORMIGOS

VERWEERSTER: BANCO SANTANDER, S.A.

(OMISSIS)

**BESLISSING HOUDENDE EEN VERZOEK AAN HET HOF VAN
JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE OM EEN PREJUDICIËLE
BESLISSING**

(OMISSIS)

Madrid, 10 april 2014

FEITEN

TEN EERSTE – VOORWERP VAN HET GESCHIL

Verzoeker vordert een bedrag van 16,69 EUR dat is betaald aan bankkosten, alsmede een schadevergoeding van 1 500 EUR voor de schade die hij als gevolg van die betaling heeft geleden.

TEN TWEEDE – FEITEN. Verzoeker (OMISSIS) stelt dat op 19 oktober 2012 16,69 EUR van zijn rekening bij verweerster is afgeschreven voor [Or. 1] bankkosten die niet bestonden bij het aangaan van de rechtsverhouding met verweerster.

Verweerster erkent dat de gestelde wijziging heeft plaatsgevonden, maar betoogt dat deze conform de wet is geschied, op grond van artikel 22 van [wet] 16/09, en dat verzoeker per brief over de wijzigingen is geïnformeerd.

TEN DERDE – NATIONAAL RECHT. Ter beslechting van het geschil moet worden gekeken naar artikel 22, lid 1, van Ley 16/09, de 13 de noviembre, de servicios de pago (wet 16/09 van 13 november 2009 op betalingsdiensten), gepubliceerd in *Boletín Oficial del Estado* 275/2009 van 14 november 2009, <http://www.boe.es/boe/dias/2009/11/14/pdfs/BOE-A-2009-18118.pdf>, welk artikel als volgt luidt:

„Elke wijziging van de contractvoorwaarden en van de in artikel 18 vermelde informatie en voorwaarden wordt door de betalingsdienstaanbieder afzonderlijk en op papier of op een andere duurzame drager, op de door de minister van Economische Zaken en Financiën vastgelegde wijze, voorgesteld uiterlijk twee maanden vóór de datum van inwerkingtreding van de voorgestelde wijziging.

Evenwel mogen wijzigingen die ondubbelzinnig in het voordeel van betalingsdienstgebruikers zijn, onmiddellijk worden toegepast.

Alle voorgestelde wijzigingen moeten duidelijk worden aangegeven. Indien zulks is overeengekomen, deelt de betalingsdienstaanbieder de betalingsdienstgebruiker mee dat hij wordt geacht deze wijzigingen te hebben aanvaard indien hij de betalingsdienstaanbieder niet vóór de voorgestelde datum van inwerkingtreding van die wijzigingen ervan in kennis heeft gesteld dat hij de wijzigingen niet aanvaardt. In dat geval vermeldt de betalingsdienstaanbieder eveneens dat de betalingsdienstgebruiker het recht heeft het raamcontract onmiddellijk kosteloos te beëindigen vóór de datum waarop de voorgestelde wijzigingen van toepassing worden.”

Er dient op te worden gewezen dat de bank het contract niet heeft overgelegd, hoewel verzoeker dit had gevraagd. Uit de stukken blijkt wel dat verweerster op 19 februari 2013 de Banco de España heeft geïnformeerd over het bestaan van een betaalrekeningovereenkomst waarbij het bij het wijzigen van de bankkosten

voldoende is dat de gebruiker daarover wordt geïnformeerd. Anders gezegd, verweerster erkent zelf dat sprake is van een contract waarbij bepaalde nieuwe kosten in rekening kunnen worden gebracht zonder instemming van de wederpartij.

TEN VIERDE – GEMEENSCHAPSBEPALINGEN. Het gemeenschapsrecht op het gebied van consumenten- en gebruikersbescherming omvat onder meer richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten en richtlijn 2011/83/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende consumentenrechten, tot wijziging van richtlijn 93/13/EEG van de Raad en van richtlijn 1999/44/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 85/577/EEG [van de Raad] en van richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad. Punt 32 van de considerans van de als tweede genoemde richtlijn luidt als volgt:

„[...] Wat financiële diensten betreft, moeten de lidstaten ertoe worden aangemoedigd inspiratie te putten uit de bestaande wetgeving van de Unie op dit gebied, wanneer zij wetgeving vaststellen op terreinen die op het niveau van de Unie niet zijn gereguleerd, zodat gelijke marktvoorwaarden voor alle consumenten en alle overeenkomsten met betrekking tot financiële diensten gegarandeerd [zijn].” De lidstaten moeten dus streven naar een betere bescherming van consumenten en gebruikers. **[Or. 2]**

Voorts moeten artikel 3, dat een omschrijving geeft van oneerlijke bedingen, en artikel 7 van richtlijn 93/13 worden vermeld, alsook in het bijzonder artikel 8, dat als volgt luidt:

„Ter verhoging van het beschermingsniveau van de consument kunnen de lidstaten op het onder deze richtlijn vallende gebied strengere bepalingen aannemen of handhaven, voor zover deze verenigbaar zijn met het Verdrag”. Van bepalingen die een beperking inhouden van de desbetreffende rechten, kan echter geen sprake zijn.

TEN VIJFDE – ARGUMENTEN VAN PARTIJEN. Verzoeker heeft geen opmerkingen gemaakt. Verweerster heeft in haar schriftelijke opmerkingen in wezen gesteld dat er geen verzoek om een prejudiciële beslissing hoeft te worden ingediend omdat er in casu geen oneerlijke bedingen zijn en omdat artikel 22 van wet 16/09 niet in strijd is met het gemeenschapsrecht.

TEN ZESDE – MOTIVERING

- A) In het onderhavige geval betreft de vraag of de genoemde nationale bepaling die toestaat dat een bank de tussen partijen vrij overeengekomen initiële voorwaarden wijzigt, en tevens toestaat dat aanvankelijk niet overeengekomen kosten in rekening worden gebracht of worden verhoogd, verenigbaar is met het gemeenschapsrecht. Gelet op het voorgaande, is het daarnaast ook de vraag of de contractbepalingen die wettelijk vastgelegde

bevoegdheden weergeven, in overeenstemming zijn met het gemeenschapsrecht.

- B) Het voorgaande is doorslaggevend voor de beslechting van het geschil. Volgens verweerster is de stijging van de bankkosten conform de wettelijke voorschriften, hetgeen bevestiging vindt in de contractbepalingen en de wet. Ter beslechting van het geschil moet dus worden nagegaan of bij deze stelling al dan niet sprake is van strijdigheid met het gemeenschapsrecht.
- C) Zowel het bepaalde in de genoemde nationale wet als het bepaalde in het contract houdt een wijziging in van de voorwaarden die bekend waren aan de gebruiker bij het aangaan van het contract, zonder dat daarmee is ingestemd. De mogelijkheid die de gebruiker heeft om het contract kosteloos te beëindigen, lijkt onvoldoende bescherming te bieden wanneer sprake is van overeenkomsten die zich kenmerken door hun lange looptijd en waar bovendien vaak andere overeenkomsten mee samenhangen, welke ook de gevolgen daarvan zouden ondervinden.

TEN ZEVENDE – DICTUM. VRAGEN DIE WORDEN VOORGELEGD AAN HET HOF VAN JUSTITIE

(OMISSIS)

(OMISSIS) [Or. 3]

(OMISSIS) [herhaling van de prejudiciële vragen]

BESLISSING: Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- 1) Is artikel 22, lid 1, van wet 16/09 van 13 november 2009 op betalingsdiensten verenigbaar met het gemeenschapsrecht voor zover een bank op grond daarvan de kosten voor diensten in rekening kan brengen en/of kan verhogen door de aanvankelijk overeengekomen voorwaarden te wijzigen?
- 2) Biedt de mogelijkheid die de gebruiker heeft om het contract kosteloos te beëindigen, hem voldoende bescherming?
- 3) Zijn de tussen partijen overeengekomen contractuele bepalingen op grond waarvan kan worden gehandeld overeenkomstig het in de eerste vraag vermelde artikel, rechtsgeldig?
- 4) Is ten slotte, indien de voorgaande vragen bevestigend worden beantwoord, de opzegtermijn van twee maanden verenigbaar met het gemeenschapsrecht?

(OMISSIS)

(OMISSIS) [processuele formaliteiten]

(OMISSIS)